

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 726/2015-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. novembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Ondřakom, Advokátska kancelária, Slovenská 69, Prešov, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžd 14/2014 z 24. septembra 2014 a jeho opravným uznesením z 18. novembra 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. januára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 SŽd 14/2014 z 24. septembra 2014 v spojení s opravným uznesením z 18. novembra 2014.

Zo sťažnosti, z jej doplnenia a príloh vyplýva, že sťažovateľ namieta ústavnosť rozhodnutia najvyššieho súdu, pretože:

«... Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol rozsudkom tak, že odvolaním žalovaného (t. j. Krajského riaditeľstva Policajného zboru konajúceho za Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky) napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21. februára 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 S 9/2013 zmenil tak, že žalobu zamietol; účastníkom konania náhradu ich trov nepriznal.

*... Najvyšší súd Slovenskej republiky chybným výkladom čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky porušil moje právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj moje právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože dovolil správnemu orgánu, aby proti mne konal a rozhodol protiústavné, teda mimo hraníc predpísaných mu zákonom. Som toho názoru, že definovanie lehôt ako procesných a poriadkových tak, ako je dnes akceptované, vzhľadom na ich zmysel a podstatu toho, čo chránia a ako to majú chrániť, neobstojí. Tiež si myslím, že by sa u nás mal viac pestovať a ctiť režim zásad *in dubio mitius, in dubio contra fiscum, in dubio pro libertata.**

... Najvyšší súd Slovenskej republiky v mojom prípade nešpecificky, všeobecne vykladal právo.

... Najvyšší súd Slovenskej republiky nedostatočne, nepresvedčivo odôvodnil svoje závery. Najvyšší súd Slovenskej republiky vôbec neodôvodnil, prečo prijal právne závery prudko odlišné od svojej predchádzajúcej judikatúry. ...

... Mám za to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom prijal taký výklad práva, ktorý požadovaný prah ústavnoprávnej citlivosti dosahuje:

i. pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom dovolil konať správnomu orgánu protiústavné, teda mimo rozsahu, ktorý mu predpisuje zákon (časť B);

ii. pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom nezohľadnil osobitnú povahu konania o správnom trestaní, a v dôsledku toho primálo rigidne vykladal právo (časť C);

iii. pretože aj keby som v predchádzajúcich tvrdeniach nemal pravdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom erodoval princíp právnej istoty, mlčky sa odkloniac od svojej dovtedajšej judikatúry (časť D);

iv. pretože aj keby som v predchádzajúcich tvrdeniach nemal pravdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku odôvodnil svoje závery nepresvedčivo, slabo (časť E);

v. pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky pri existencii možnosti rovnocenných výkladov zákona zvolil ten z nich, ktorý mi zaručuje nižšiu mieru ochrany, ktorý ma viac zťažuje, ktorý zbytočne veľmi zužuje rozsah mojich práv (spoločne pre časti B a C). ...

... a) Akákoľvek predpísaná lehota je principiálne limitom právomoci orgánu, pokiaľ sa nepreukáže, že by to bolo v rozpore so spravodlivosťou (vo význame: zhoršenie pozície účastníka konania). Nie je dôvod automaticky rozhodnúť, že lehota nie je rozsahom právomoci, pretože každá zákonom ustanovená lehota je najprv limitom právomoci orgánu verejnej moci, až potom môže byť prípadne, teda v jednotlivých prípadoch, tento výklad zmiernený. Ak však výklad, že akákoľvek daná lehota je prekluzívna, nezhorší postavenie účastníkov konania, netreba taký výklad erodovať.

b) Dovolím si použiť slovo principiálne so zreteľom na východisko uvedené v bode [19.] tejto sťažnosti, pretože toto je najmiernejší, najviac slobodu umožňujúci výklad zásady legality. Právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie je mohutnejšie, ak súd môže principiálne zrušiť ktorékoľvek rozhodnutie správneho orgánu, ak jeho vydaním

alebo postupom mu predchádzajúcim prekročil akúkoľvek lehotu mu danú, ak z toho budú mať benefit účastníci konania. Keďže každá zákonom ustanovená lehota je najprv limitom právomoci orgánu verejnej moci, nemôže ním najprv byť. Lehota ustanovená zákonom orgánu verejnej moci môže byť rozsahom jeho právomoci len vtedy, ak to zhorší pozíciu aspoň jedného účastníka konania, teda ak by trvanie na mnou presadzovanom výklade o účinku lehôt bolo v individuálnych prípadoch nespravodlivé. ...

... Najvyšší súd Slovenskej republiky mal k dispozícii dva možné výklady a je neprípustné, so zreteľom na moje východisko uvedené v bode [19.] tejto sťažnosti, aby si zvolil ten z nich, ktorý mi zaručuje nižšiu mieru právnej ochrany. Tento jeho prístup je neefektívnym naplnením podstaty môjho práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky mohol určiť, že dotknutá lehota podľa § 67 ods. 3 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov je rozsahom právomoci správneho orgánu rovnako dobre, ako mohol určiť, že táto lehota takou nie je; v prípade týchto dvoch konkurujúcich si výkladov, aby učinil zadosť požiadavke súdnej ochrany poskytovanej adresátom mocenskej realizácia oprávnení správneho orgánu, si musel zvoliť ten z výkladov, ktorý zabezpečuje pre mňa priaznivejší stav vo výsledku konania, ktorý mi zaručuje vyššiu mieru slobody a voľnosti vo výsledku konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky nemal dôvod určiť, so zreteľom na môj test uvedený v bodoch [21.] a [22.] tejto sťažnosti, že uvedená lehota nie je rozsahom právomoci pre správny orgán, a ak tak urobil, dostal ma do horšie pozície, než v akej by som mohol byť. Svojím výkladom spôsobil zníženie rozsahu práva na súdnu ochranu (ochranu správnym súdom) a na spravodlivé súdne konanie. ...

... Najvyšší súd Slovenskej republiky sa rozsudkom odklonil od záverov iných svojich senátov. Relevantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, od ktorej sa Najvyšší súd Slovenskej republiky odklonil bez komentára, uvádzam v prílohe č. 4. Najvyšší súd túto judikatúru nijakým spôsobom v rozsudku nereflektoval.

... V uvedených rozhodnutiach sa Najvyšší súd Slovenskej republiky nezaoberal tým, či zákon spája s uplynutím tej-ktorej lehoty nejaký následok. Najvyšší súd Slovenskej republiky skôr autonómne vyhodnotil, či si uvedené lehoty vzhľadom na okolnosti právnej

úpravy vyžadujú priznanie prekluzívne účinku. Fakt, či zákon spája s porušením lehoty nejaký následok, preň nebol v uvedených rozhodnutiach relevantný.

... V uvedených rozhodnutiach Najvyšší súd Slovenskej republiky právo vykladal dostatočne rigorózne, aby urobil zadosť požiadavke maximálnej ochrany práv adresáta mocenskej realizácie oprávnení správneho orgánu rozhodujúceho o správnom trestaní. V rozsudku tento postup Najvyšší súd Slovenskej republiky nenasledoval.

... Nemožno preto súhlasiť s tvrdeniami v rozsudku, že prekluzívna je len dvojročná lehota, s uplynutím ktorej zákon explicitne spája zánik oprávnenia. Táto lehota je obdobou premlčania vo vlastnom trestnom práve. V trestnom práve však premlčanie nie je jedinou (exkluzívnou) prekluzívnou lehotou. Prečo by v priestupkovom práve (práve deliktov) mala byť len jediná, ako to používa Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku, „prepadná“ lehota? Nevidím pre to dôvod a tvrdím, že treba pripustiť, že v priestupkovom práve (práve deliktov) sa vyskytuje viacero prekluzívnych lehôt.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

«B – Hlavný petit

bod [78.] sťažnosti

[„I. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím rozsudkom z 24. septembra 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžd 14/2014 v spojení s opravným uznesením z 18. novembra 2014 v tom istom konaní porušil základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy, jeho právo na súdnu ochranu zaručené čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. septembra 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžd 14/2014 v spojení s opravným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. novembra 2014 v tom istom konaní sa preto rušia; vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

III. [REDAKOVANÉ] sa priznáva náhrada trov konaniu vo výške 355,75 eur, ktorú mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet jeho

splnomocneného zástupcu bezodkladne, najneskôr do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu. [“]

C – Alternatívny petit I

bod [79.] sťažnosti

[„]I. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím rozsudkom z 24. septembra 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžd 14/2014 v spojení s opravným uznesením z 18. novembra 2014 v tom istom konaní porušil základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy, jeho právo na súdnu ochranu zaručené čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. septembra 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžd 14/2014 v spojení s opravným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. novembra 2014 v tom istom konaní sa preto rušia; vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej svojím opravným uznesením z 18. novembra 2014 k svojmu rozsudku z 24. septembra 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžd 14/2014 porušil základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy, jeho právo na súdnu ochranu zaručené čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

IV. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný [REDAKOVANÉ] písomne oznámiť mená a priezviská sudcov, ktorí rozhodovali o vydaní opravného uznesenia z 18. novembra 2014 k rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. septembra 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžd 14/2014, a to bezodkladne, najneskôr do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu

V. [REDAKOVANÉ] sa priznáva náhrada trov konaniu vo výške 355,75 eur, ktorú mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet jeho splnomocneného zástupcu bezodkladne, najneskôr do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu. [“]

D – Alternatívny petit II

bod [80.] sťažnosti

[„]I. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím rozsudkom z 24. septembra 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžd 14/2014 v spojení s opravným uznesením z 18. novembra 2014 v tom istom konaní porušil základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy, jeho právo na súdnu ochranu zaručené čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. septembra 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžd 14/2014 v spojení s opravným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. novembra 2014 v tom istom konaní sa preto rušia; vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie

III. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím opravným uznesením z 18. novembra 2014 k svojmu rozsudku z 24. septembra 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžd 14/2014 porušil tiež základné právo [REDAKOVANÉ] nebyť odňatý jeho zákonnému sudcovi zaručené čl. 48 ods. 1 Ústavy a jeho právo nebyť odňatý jeho zákonnému sudcovi zaručené čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

IV. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný [REDAKOVANÉ] písomne oznámiť mená a priezviská sudcov, ktorí rozhodovali o vydaní opravného uznesenia z 18. novembra 2014 k rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. septembra 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžd 14/2014, a to bezodkladne, najneskôr do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

V. [REDAKOVANÉ] sa priznáva náhrada trov konaniu vo výške 355,75 eur, ktorú mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet jeho splnomocneného zástupcu bezodkladne, najneskôr do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.[“]

E – Alternatívny petit III

bod [81.] sťažnosti

[„] I. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím opravným uznesením z 18. novembra 2014 k svojmu rozsudku z 24. septembra 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžd 14/2014 porušil základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1

a 2 Ústavy, jeho právo na súdnu ochranu zaručené čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Opravné uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. novembra 2014 k jeho rozsudku z 24. septembra 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžd 14/2014 sa preto ruší; vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

III. [REDAKOVANÉ] sa priznáva náhrada trov konaniu vo výške 355,75 eur, ktorú mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet jeho splnomocneného zástupcu bezodkladne, najneskôr do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.[“]

F – Alternatívny petít IV

bod [82.] sťažnosti

[„] I. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím opravným uznesením z 18. novembra 2014 k svojmu rozsudku z 24. septembra 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžd 14/2014 porušil základné právo [REDAKOVANÉ] nebyť odňatý jeho zákonnému sudcovi zaručené čl. 48 ods. 1 Ústavy a jeho právo nebyť odňatý jeho zákonnému sudcovi zaručené čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

II. Opravné uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. novembra 2014 k jeho rozsudku z 24. septembra 2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžd 14/2014 sa preto ruší; vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

III. [REDAKOVANÉ] sa priznáva náhrada trov konaniu vo výške 355,75 eur, ktorú mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet jeho splnomocneného zástupcu bezodkladne, najneskôr do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu. [“].»

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho žiadosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Zo sťažnosti vyplýva, že porušenie svojich základných práv podľa ústavy, listiny a práva podľa dohovoru sťažovateľ odôvodňuje nesprávnym právnym posúdením jeho veci označeným rozsudkom najvyššieho súdu.

V rozsudku sp. zn. 10 Sžd 14/2014 z 24. septembra 2014 najvyšší súd uviedol:

«Z obsahu pripojených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ktorými bola žalobca uznaný za vinného z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. b/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch na už uvedenom skutkovom základe.

Podľa § 22 ods. 1 písm. h/ ZP, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič motorového vozidla prekročí rýchlosť ustanovenú v osobitnom predpise 3c) alebo prekročí rýchlosť ustanovenú dopravnou značkou alebo dopravným zariadením v obci o 20 km.h na -1 a viac alebo mimo obce o 30 km/h na -1 a viac.

Podľa § 137 ods. 2 písm. d/ ZCP, porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je prekročenie rýchlosti jazdy vozidiel ustanovenej týmto zákonom alebo vyplývajúcej z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia v obci o 20 km.h na -1 a viac alebo mimo obce o 30 km.h na -1 a viac.

Podľa § 22 ods. 2 písm. b/ ZP, za priestupok podľa písm. d/ a f/ možno uložiť pokutu od 200 € do 1 000 € a zákaz činnosti do piatich rokov.

Odvolací súd preskúmaním predloženého administratívneho spisu zistil, že správne orgány jasne a presvedčivo nielen zdokumentovali skutkový stav, ale aj vyhodnotili skutok a správne ho právne kvalifikovali, pričom aj sankciu, ktorú za priestupok uložili, presvedčivo a v súlade so zákonom odôvodnili.

Krajský súd v Prešove oprel svoje rozhodnutie, ktorým zrušil napadnuté preskúmané rozhodnutie žalovaného, ale i prvostupňového správneho orgánu jedine o zistenie, že správny orgán I. stupňa nedodržel 30 dňovú lehotu na začatie konania o priestupku. Z tohto dôvodu považoval úkony a rozhodnutia vykonané po tejto lehote za nezákonné.

V právnej teórii i právnej praxi rozlišujeme lehoty poriadkové, ktoré majú za cieľ usmerniť konanie príslušných orgánov v rámci určitých lehôt tak, aby nedochádzalo k zbytočným prieťahom a omeškaniu, bez toho, aby nedodržanie týchto lehôt malo vplyv na ďalší priebeh a výsledok konania a lehoty prepadné, prekluzívne, ktorých nedodržanie má za následok „stratu“, zánik, „prepad“ určitých práv a povinností.

Na rozdiel od prvej skupiny, pri ktorej zákonodarca neuvádza následok za nedodržanie lehoty, pretože ide o lehotu poriadkovú, pri druhej skupine zreteľne určuje, že uplynutím takejto lehoty dochádza k zániku určitých práv a povinností.

Podľa § 67 ods. 3 ZoP, ak správny orgán vec neodloží, ani nezistí dôvod pre postúpenie veci inému orgánu, začne konanie o priestupku bezodkladne, najneskôr do 30 dní.

Zákonodarca síce stanovuje povinnosť začať konanie o priestupku najneskôr do 30 dní, avšak s nedodržaním 30 dňovej lehoty neviaže žiaden následok rezultujúci do povinnosti zastaviť konanie, zánik trestnosti priestupku, či iné, ako je tomu napríklad v ustanovení § 20 ods. 1 ZoP, podľa ktorého priestupok nemožno prejednať, ak od jeho spáchania uplynuli dva roky; nemožno ho tiež prejednať, prípadne uloženú sankciu alebo jej zvyšok vykonať, ak sa na priestupok vzťahuje amnestia.

Z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, preto ho podľa § 220 OSP zmenil tak, že žalobu zamietol. Vychádzal pritom zo zistenia, že v priestupkovom konaní niet už v tejto veci čo dokazovať, priestupok bol dostatočne objasnený po stránke skutkovej i právnej, a preskúmané rozhodnutie žalovaného je zákonné.

Bolo jednoznačne preukázané, že žalobca riadil svoje vozidlo a jazdil pritom nedovolenou rýchlosťou, čo i sám priznal. Sankcia, ktorá mu bola uložená, je v súlade so zákonom, je primeraná nebezpečnosti priestupku i osobe priestupcu, čo bolo tiež dostatočne odôvodnené. Odvolací súd preto nemá pochybnosti o zákonnosti postupu a preskúmaného rozhodnutia žalovaného.»

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že vzhľadom na ústavné postavenie (čl. 123 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorý predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, pričom jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, a to najmä z toho hľadiska, či skutkové a právne závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp.

či nie sú arbitrárne, a teda zakladajúce reálne dôvody na vyslovenie porušenia niektorého zo základných práv alebo slobôd (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Vzhľadom na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo, resp. mohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00).

Ústavný súd konštatuje, že namietaný postup najvyššieho súdu v napadnutom konaní nevykazuje znaky arbitrárnosti, pričom zároveň považuje právne závery tohto súdu vyjadrené v jeho rozhodnutí za legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné. Ústavný súd nezistil, že by rozhodnutiu najvyššieho súdu bolo možné vyčítať jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu zákonných ustanovení, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti uzavrel, že skutkové alebo právne závery najvyššieho súdu nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označenými článkami ústavy, listiny a dohovoru.

Najvyšším súdom koncipované odôvodnenie dalo odpoveď na skutkovú a právnu podstatu sťažovateľom podaného návrhu na vyslovenie porušenia ním označených porušení

jeho základných práv a slobôd. Ide pritom o jeden z možných právnych výkladov, ktorý neporušuje základné práva a slobody sťažovateľa.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane uvádza, že ak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namieta také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd jeho sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (II. ÚS 70/99, III. ÚS 45/03).

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní nezistil takú príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom najvyššieho súdu v napadnutom rozhodnutí a obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa ustanovení označených sťažovateľom, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2015